

Подпоручикътъ, съвсемъ тихо. — Може би ще се нало-
жи да ^{се}прави ~~(и така)~~ друго ~~а не~~ да ^{се}командува
широ.

Поручикътъ. — Видътъ на таа жена? Задигътъ и части
а вънколетни.

Намисла на жената.
(Тя излиза. Отдалече се чува мъжкиятъ гласъ на
Галата.)

Подпоручикътъ. — И дагъ!

Поручикътъ, много нервентъ. — Струка ми се, че
регентътъ и генералникътъ щабъ са загубили ума си. Ако не при-
стигнатъ подкрепения, ще ми паднатъ на парчета,
а тога не ми раба
никакъ. Идете върне, както орава въ шорета.

Подпоручикътъ. — Служаго!

Излиза тичащиятъ. Жена минава.

Поручикътъ. — Мирно! Служаго!

Туда и. Въ оного време влизатъ Орландо, отъ
лѣво, и лѣкарътъ, отъ дѣсно. Орландо е загубилъ
въ гостна дъха. Като влиза въ ^{вратенето} вратенето,
той се колебае, после се втурва въ казенето.
Лѣкарътъ размисляе единъ мигъ и получа-
ва въ вратата на казенето.

Лѣкарътъ. — Орландо!

Орландо. — Какво искате?

Лѣкарътъ. — Пазете се. Видѣхъ ви.

Орландо. — По дяволитъ!

Лѣкарътъ. — Въ сѣнь на кама страна, азъ съмъ
за истинитъ хора. Ще поговоря съ поручика. Възползувайте
и, за да изотгате. (Приближава и до поручика.) Добъръ день, гос-
подинъ поручикъ.

Орландо итъкъ несръчно се опитва да излезе